

at regeringen ikke vil bruge flere penge, for det vil den.«

Der er ikke andre penge end dem i den såkaldte satsreguleringspulje, som i forvejen tilhører de svagere grupper. Der tages f.eks. fra børn på krisecentre, støtten til børn og unge nedtrappes, og bevillingen, som vi også har hørt om, til Center for Voldtægts- og Voldsofre forsvinder. Regeringens løfte om at få brudt den sociale arv står og flagrer fortabt på en avisside fra maj. Løfter har ikke fundet vej til én side i finanslovfor-slaget.

Sådan kunne jeg desværre fortsætte med udviklingen i pensionisternes personlige tillæg, midler til handicappede, projekter for børn og familier, udviklingen på mange andre områder. Det må være svært at være den nuværende socialminister, hvis man har en smule hukommelse.

Den såkaldt fremadrettede kulturpolitik skal gennemføres for 0 kr. Det er måske det, der menes med det fremadrettede: at man skal vente til fremtiden med kulturpolitikken. Men det kaldes en satsning, og der røres da også rundt, nemlig 100 mio. kr. frem og 100 mio. kr. tilbage igen.

Hvorfor kalde det en satsning? Jeg synes, det er helt i orden at flytte frem og tilbage med penge. Det er også helt i orden at flytte om mellem det ene område og det andet område, men hvordan kan man, når man tager et beløb fra et område og netop fører det tilbage til det samme område, komme af sted med at kalde det en satsning?

Hvis man nu forestiller, at vi skulle lave en god lille aftale om styrkelse af kulturområdet med f.eks. 50 mio. kr., så ville vi have taget et fint skridt i enighed. Men vi ville i forhold til de rejste forventninger jo faktisk kun være halvvejs, og altså ville en god, fin aftale blive til noget »ja, det er jo da bedre end ingenting«.

Kl. 13.45

Den fremgangsmåde skader både tilliden til politik og de mennesker, der får indgydt tro på forbedringer i deres situation. Det går ud over medarbejderne i det offentlige, som ikke kan forklare, hvor de lovede forbedringer blev af – har de snuppet dem på vejen? – og det gør det umuligt for de folkevalgte i kommuner og amter, som Venstres ordfører ellers talte så rørt om, at gennemføre en udvikling af velfærdssamfundet, der på én gang øger den reelle kvalitet og tilfredsheden hermed.

Kommunaftalerne fra juni lider under den samme skavank: mange løfter fra regeringen,

men kun meget få midler til at indfri dem med. Hvis løfterne havde været noget mindre, havde det jo været meget mere reelt at gå til. Derfor ser vi i disse dage og uger kommuner og amter gennemføre besparelser, som ingen kunne være forberedt på, besparelser pr. stedfortræder.

I Socialdemokratiet vil vi gerne udnytte den gunstige lejlighed, at regeringen peger på nogle emner, som den gerne vil gøre bedre. Den kan det ganske vist ikke selv, men den vil gerne forhandle om det, og så må vi jo hjælpe til.

Vi vil i Socialdemokratiet ikke acceptere, at vi ikke forsøger at finde nogle brede løsninger på delområder, hvor vi er enige i målene. Selv om vi ikke kan blive enige om det hele, skal det ikke hindre, at vi forsøger at blive enige om dele.

Socialdemokratiet har forud for finanslovfor-slagets fremlæggelse peget på fem områder, hvor vi både mener der er brug for forbedringer, og hvor regeringspartierne og Socialdemokratiet burde kunne blive enige – sikkert også med flere partier endnu. Ud over de fem områder forventer vi forhandlinger om såvel forskning som arbejdsmarked, hvor vi i forvejen har bredere aftaler og dermed gensidige forpligtelser.

De fem punkter drejer sig for det første om folkeskolen og ungdomsuddannelserne. Vi er forholdsvis positive over for flere af de målsætninger, som undervisningsministeren har sat op for folkeskolen. At vi skal til at forhandle på baggrund af et eklatant forligsbrud fra regeringens side, må jo give undervisningsministeren en øget tilskyndelse til at skaffe stabilitet og fremdrift for politikken for og økonomien til folkeskolen.

Socialdemokratiet har fremlagt et omfattende udspil om folkeskolen, hvor vores fokus bl.a. vil være, hvordan vi kan gøre både rammer og indhold bedre, sådan at vores børn får en god grunduddannelse. Det kan også være et vægtigt bidrag til at bryde den negative sociale arv.

Vi vil selvsagt gerne hjælpe statsministeren med også i år at fjerne svipseren på erhvervsskolerne. Her er der brug for en flerårig plan for opbygning af en sund økonomi på skolerne, så undervisningen kan forbedres og de studerende få gode muligheder for at færdiggøre deres uddannelse ved fremskaffelse af gode praktikpladser.

Et andet område er initiativer til en sund opvækst for børnene. Her er naturligvis ganske mange facetter. En pasningsgaranti trænger sig i høj grad på. For de lidt større børn er det spørgsmålet om den almindelige sundhed, det drejer sig om. Hvorfor kan vi dog ikke blive enige om